РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

18 октомври 2007 година *

По дело C-19/05

с предмет иск за установяване на неизпълнение на задължения, предявен на основание член 226 ЕО на 14 януари 2005 г.,

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н N. Rasmussen, г-н G. Wilms и г-н H.-P. Hartvig, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ищец,

срещу

Кралство Дания, за което се явява г-н J. Molde, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник,

* Език на производството: датски.

СЪДЪТ (трети състав)

състоящ се от: г-н A. Rosas, председател на състав, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-н J. Klučka, г-жа P. Lindh (докладчик) и г-н Ал. Арабаджиев, съдии,

генерален адвокат: г-жа V. Trstenjak,
секретар: г-н R. Grass,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 10 юли 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С исковата си молба Комисията на Европейските общности иска от Съда да установи, че като не е предоставило на разположение на Комисията собствени ресурси в размер на 18 687 475 DKK, заедно с лихвите за забава върху тази сума, считано от 27 юли 2000 г., Кралство Дания не е изпълнило задълженията си по общностното право, и по-конкретно по член 10 ЕО, както и по член 2 и член 8 от Решение 94/728/ЕО, Евратом на Съвета от 31 октомври 1994 година относно системата на собствените ресурси на Европейските общности (ОВ L 293, стр. 9).

Правна уредба

Системата на собствените ресурси

2 От член 2, параграф 1 от Решение 94/728, което замества Решение 88/376/ЕИО, Евратом на Съвета от 24 юни 1988 година относно системата на собствените ресурси на Общностите (ОВ L 185, стр. 24), следва, че съставляват собствени ресурси, влизащи в бюджета, в частност:

— тъй наречените „традиционни“ ресурси (член 2, параграф 1, букви а) и б), произтичащи от:

— налози, премии, допълнителни или компенсационни суми, допълнителни суми или фактори и други задължения, които са установени или които ще бъдат установени от институциите на Общностите по отношение на търговията със страни, които не са членки, в рамките на общата селскостопанска политика;

— мита по общата митническа тарифа и други мита, които са установени или които ще бъдат установени от институциите на Общностите по отношение на търговията със страни, които не са членки;

— ресурсът, наречен „данък върху добавената стойност“ (член 2, параграф 1, буква в), който произтича от прилагането на унифицирана ставка, валидна за всички държави-членки, към данъчната основа на данъка върху добавената стойност;

— ресурсът, наречен „брутен национален продукт“ или „допълнителен ресурс“ (член 2, параграф 1, буква г), който произтича от прилагането на ставка, подлежаща на определяне съгласно бюджетната процедура с оглед на всички други приходи, към сбора от брутните национални продукти на всички държави-членки.

3 Член 8 от Решение 94/728 гласи:

„1. Собствените ресурси на Общността, посочени в член 2, параграф 1, букви а) и б), се събират от държавите-членки в съответствие с националните законови, подзаконови и административни разпоредби, които в случаите, в които това е необходимо, ще бъдат адаптирани към изискванията на общностната правна уредба. Комисията проверява на редовни интервали националните разпоредби, които са ѝ съобщени от държавите-членки, съобщава на държавите-членки корекциите, които тя счита за необходими, за да се осигури съответствието им с общностната правна уредба, и докладва на бюджетния орган. Държавите-членки предоставят на разположение на Комисията ресурсите по член 2, параграф 1, букви от а) до г).

2. […] Съветът, с единодушие, по предложението на Комисията и след като се консултира с Европейския парламент, приема разпоредбите, необходими за прилагане на настоящото решение и за контрола върху събирането, предоставянето на разположение на Комисията и плащането на приходите, посочени в член 2 и член 5.“ [неофициален превод]

4 Разпоредбите, към които препраща член 8, параграф 2 от Решение 94/728, са се съдържали в Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 на Съвета от 29 май

1989 година за прилагане на Решение 88/376 (ОВ L 155, стр. 1), изменен с Регламент (Евратом, ЕО) № 1355/96 на Съвета от 8 юли 1996 година (ОВ L 175, стр. 3, наричан по-нататък „Регламент № 1552/89“), влязъл в сила на 14 юли 1996 г.

5 Второто съображение на Регламент № 1552/89 гласи, че „Общността трябва да разполага със собствените ресурси, посочени в член 2 от Решение 88/376 […] при възможно най-добрите условия и поради това трябва да се определят условията, при които държавите-членки предоставят на разположение на Комисията собствените ресурси, отредени за Общностите“. [неофициален превод]

6 Член 2, параграфи 1 и 1а от този регламент предвижда:

„1. За целите на прилагането на настоящия регламент правото на Общностите върху собствените ресурси, посочени в член 2, параграф 1, букви а) и б) от Решение 88/376[…], се установява веднага след като са изпълнени условията, предвидени в митническата правна уредба, за вземането под отчет на дължимата сума и след уведомяване на задълженото лице.

1а. За дата на установяването, посочено в параграф 1, се приема датата на вземане под отчет, предвидена в митническата правна уредба.

[…]“ [неофициален превод]

7 Съгласно член 11 от Регламент № 1552/89:

„Всяко забавяне на вписванията по сметката, посочена в член 9, параграф 1, е основание за плащането на лихва от съответната държава-членка при лихвения процент, който се прилага на валутния пазар на държавата-членка на датата на падежа за краткосрочните публични финансови операции, увеличен с два процентни пункта. Този процент се увеличава с 0,25 процентни пункта за всеки месец закъснение. Увеличеният лихвен процент се прилага за целия период на забавяне.“ [неофициален превод]

8 Член 17, параграфи 1 и 2 от този регламент гласи:

„1. Държавите-членки се задължават да предприемат всички необходими мерки, за да гарантират, че сумите, които съответстват на правата, установени съгласно член 2, се предоставят на Комисията при условията, предвидени в настоящия регламент.

2. Държавите-членки се освобождават от задължението да предоставят на разположение на Комисията сумите, които съответстват на установените права, само ако поради форсмажорни причини тези суми не са били събрани. Освен това в конкретни случаи държавите-членки могат да не предоставят тези суми на разположение на Комисията, ако след задълбочена оценка на цялата относима информация във връзка с конкретния случай се окаже, че събирането е невъзможно в дългосрочен план поради причини, които не могат да се вменят на държавите-членки. […]“ [неофициален превод]

Регламент (ЕИО) № 2913/92

9 Съгласно член 204, параграфи 1 и 2 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „Митническия кодекс“):

„1. Вносно митническо задължение възниква в случаи, различни от посочените в член 203, при:

а) неизпълнение на някое от задълженията, произтичащи по отношение на стоки, подлежащи на облагане с вносни сборове [другаде в текста: „мита“] при временното складиране или ползването на митническия режим, под който те са поставени,

или

б) неспазване на едно от условията, свързани с поставянето на стоките под определен митнически режим или с предоставянето на намалени или нулеви вносни сборове поради употребата на стоките за специфични цели,

освен когато се установи, че нередностите нямат реално въздействие върху правилното функциониране на временното складиране или съответния митнически режим.

2. Митническото задължение възниква в момента, в който престава да се изпълнява задължението, чието неизпълнение поражда митническо задължение, или в момента, в който стоката е поставена под съответния митнически режим, когато впоследствие се установи, че едно от условията, определени за поставянето на стоката под този режим или за предоставянето на намалени или нулеви вносни сборове поради употребата на стоката за специфични цели, в действителност не е било изпълнено."

10 Относно вземането под отчет и уведомяването на длъжника за размера на митата член 217 от Митническия кодекс предвижда:

„1. Размерът на вносните или износните сборове, който произтича от даденото митническо задължение, наричан по-долу „размер на сборовете", трябва да бъде изчислен от митническите органи незабавно, в момента в който те разполагат с необходимите данни, и да бъде вписан в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, което е вземане под отчет.

[...]

Митническите органи могат да не вземат под отчет размерите на сборовете, за които съгласно член 221, параграф 3, длъжникът не може да бъде уведомен след изтичане на предвидения срок.

2. Държавите-членки определят практическите правила за вземане под отчет на размерите на сборовете. Правилата могат да се различават според това дали митническите органи, предвид условията, при които митническото задължение е възникнало, имат сигурност, че посочените размери ще бъдат платени."

11 Съгласно член 218 от посочения кодекс:

„1. Когато възникне митническо задължение при приемане на декларация за стоки за митнически режим, различен от временния внос с частично освобождаване от вносни сборове, или чрез друго действие със същите правни последици както при приемането на декларацията, размерът на митническото задължение се взема под отчет, веднага след като бъде изчислен, но не по-късно от втория ден, след като е разрешено вдигането на стоките.

[…]

3. Когато митническо задължение възникне при условия, различни от условията, посочени в параграф 1, размерът на съответните сборове се взема под отчет до два дни от датата, на която митническите органи са в състояние да:

а) изчислят размера на въпросните сборове; и

б) определят длъжника.“

12 Член 220 от Митническия кодекс предвижда:

„1. Когато размерът на сборовете, произтичащ от дадено митническо задължение, не е бил взет под отчет съгласно членове 218 и 219 или е бил взет под отчет размер, по-нисък от дължимия, вземането под отчет на пълния размер на сборовете или на остатъка до пълния размер трябва да се извърши в срок от 2 дни, считано от датата, на която митническите органи установят това положение и са в състояние да изчислят дължимия размер и да определят длъжника (последващо вземане под отчет). Този срок може да бъде удължен съгласно член 219.

2. […] последващо вземане под отчет не се допуска, когато:

[…]

б) размерът на дължимите сборове не е бил взет под отчет в резултат на грешка от страна на митническите органи, която не е било възможно да бъде открита от лицето, отговорно за плащането, ако то е действало добросъвестно и е спазило всички разпоредби на действащото законодателство, свързани с митническото деклариране;

[…]“

13 Член 221 от този кодекс гласи:

„1. Длъжникът трябва да бъде уведомен за размера на сборовете по подходящ начин, веднага, след като този размер бъде взет под отчет.

[…]

3. Уведомяването на длъжника не може да бъде извършено след изтичането на тригодишен срок от датата на възникване на митническото задължение. Въпреки това, когато поради дадено деяние, подлежащо на наказателно преследване, митническите органи не са били в състояние да определят точния размер на дължимите сборове, уведомяването може да се извърши в рамките на действащите разпоредби и след изтичането на посочения тригодишен срок.“

14 Член 239 от посочения кодекс е формулиран по следния начин:

„1. Възстановяване или опрощаване на вносни или износни сборове се извършва и в случаи, различни от тези по членове 236, 237 и 238:

— които се определят съгласно процедурата на комитета,

— които произтичат от обстоятелства, които не предполагат недобросъвестно поведение или груба небрежност от страна на заинтересуваното лице. Случаите, в които може да се приложи тази разпоредба, както и процедурата, която трябва да се следва за тази цел, се определят съгласно процедурата на комитета. Възстановяването или опрощаването може да подлежи на специални условия.

2. Възстановяването или опрощаването на сборове на основанията, посочени в параграф 1, се разрешава при подаване на молба във въпросното митническо учреждение преди изтичането на дванадесет месеца, считано от датата на уведомяване на длъжника за тези сборове.

Въпреки това митническите органи могат да разрешат удължаване на този срок в изключителни случаи, които са надлежно обосновани.“

15 Член 869 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент № 2913/92 на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 253, стр. 1), изменен с Регламент (ЕО) № 1677/98 на Комисията от 29 юли 1998 година (ОВ L 212, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 11, стр. 23, наричан по-нататък „Регламент № 2454/93“) предвижда:

„Митническите служби сами решават да не осчетоводяват [другаде в текста: „вземат под отчет“] несъбраните мита:

[…]

б) в случаи, когато смятат, че условията, посочени в член 220, параграф 2, буква б) от Кодекса, са изпълнени, при условие че несъбраната сума от съответния оператор за една или повече операции по вноса или износа, в следствие на една-единствена грешка, не надвишава 50 000 [евро];

[…]“

16 Член 871, алинея първа от Регламент № 2454/93 гласи:

„В случаи, различни от посочените в член 869, когато митническите служби сметнат, че условията, изложени в член 220, параграф 2, буква б) [от Митническия кодекс] са спазени или се съмняват по точния обхват на критериите от споменатото разпореждане в даден конкретен случай, те препращат случая на Комисията, за да вземе решение съгласно с процедурата, описана в членове от 872 до 876. […]“

Обстоятелства в основата на спора и досъдебна процедура

17 През 1990 г. датските органи разрешават на предприятие (наричано по-нататък „предприятието вносител“) да внася стоки, предназначени за производство на контейнери, при суспендиране на митата съгласно режим, наречен за „специфичното предназначение“, приложим към „стоките, предназначени за вграждане в кораби, лодки или други плавателни съдове […], за целите на тяхното производство, поправка, поддръжка или конверсия, както и [към] стоките, предназначени за екипиране или дооборудване на тези кораби“ [неофициален превод], на основание разпоредбите от част II, A, точка 1 от приложение I към Регламент (ЕИО) № 2658/87 на Съвета от 23 юли 1987 година относно тарифната и статистическа номенклатура и Общата митническа тарифа (ОВ L 256,

стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 4, стр. 3), изменен с Регламент (ЕИО) № 2886/89 на Комисията от 2 август 1989 година (ОВ L 282, стр. 1).

18 След проверка, извършена от 25 до 29 март 1996 г., Комисията уведомява датските органи, че разрешението за внос на тези стоки при освобождаване от мита се основава на неправилно тълкуване на приложимите разпоредби, тъй като въпросните контейнери не са предназначени за прикрепване към корабите. Комисията отправя искане към тези органи да преустановят своята практика и констатира, че поради небрежността си те следва да отговарят до размера на собствените ресурси, които не са били събрани от Общността.

19 На 30 декември 1997 г. датските органи информират предприятието вносител за становището на Комисията относно разрешението за внос на предназначените за производството на контейнери стоки съгласно режима на специфичното предназначение, без обаче с това да одобряват становището, и за облагането на тези стоки с вносни мита, считано от 1 януари 1998 г. Същевременно посочените органи се съгласяват да оставят това разрешение в сила и след тази дата, при условие че предприятието вносител се съгласи да поеме риска от изискуемост на митата на основание член 204 от Митническия кодекс. Без да обаче да се консултират с Комисията, датските органи решават на основание член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс да не извършват последващо вземане под отчет на митата, дължими до тази дата.

20 Считано от 3 февруари 1998 г. датските органи отнемат на предприятието вносител правото да се ползва от режима на специфичното предназначение и вместо това издават разрешение съгласно така наречения режим на активното усъвършенстване. На предприятието вносител следователно е дадена

възможност да продължи да внася при освобождаване от мита стоките за производството на морски контейнери, предназначени за оборудване на контейнеровози, които след това се изнасят.

21 Във връзка с периода от 1 януари до 3 февруари 1998 г. с писмо от 22 юли 2004 г. Комисията отправя към Кралство Дания искане за заплащане на сумата 1 479 016 DKK, съответстваща на размера на митата, от чието заплащане предприятието вносител е било освободено съгласно режима на специфичното предназначение. С Решение REC 12/03 от 19 май 2004 година (наричано по-нататък „Решение 12/03“) тя приема, че е следвало да бъде извършено последващо вземане под отчет на митата, но предприятието вносител е могло да бъде освободено от заплащането им на основание член 239 от Митническия кодекс. След като не констатира грешка, допусната от датските органи през този период, с писмо от 21 февруари 2005 г. Комисията посочва, че се отказва да счита Кралство Дания за отговорно за неплащането на собствените ресурси за посочения период.

22 Във връзка с периода от 1 януари 1994 г. до 31 декември 1997 г. с писмо от 9 ноември 1998 г. Комисията отправя към датските органи искане за плащане на митата, които те е следвало да съберат на основание извършения от предприятието вносител внос на стоки, необходими за производството на контейнери, в размер на 18 687 475 DKK, в която сума не са включени лихви. След размяна на писма Комисията открива процедурата за установяване на неизпълнение на задължение, предвидена в член 226 ЕО. След като с писмо от 31 януари 2002 г. дава възможност на Кралство Дания да представи съображенията си, на 31 октомври същата година тя издава мотивирано становище, с което отправя покана към тази държава-членка да предприеме необходимите мерки, за да се съобрази с него в срок от два месеца, считано от съобщаването му.

23 Тъй като не е удовлетворена от отговора, даден от Кралство Дания на мотивираното ѝ становище, Комисията предявява настоящия иск.

По иска

Доводи на страните

24 Комисията поддържа, че като е изходило от неправилно тълкуване на митническата правна уредба, за да освободи предприятието вносител от заплащане на вносни мита съгласно режима на специфичното предназначение за периода от 1 януари 1994 г. до 31 декември 1997 г., Кралство Дания не е изпълнило задължението си да установи и предостави на разположение на Общността собствени ресурси до размер на сумата 18 687 475 DKK. В това отношение тя се позовава на Решение от 15 ноември 2005 г. по дело Комисия/Дания (C-392/02, Recueil, стр. I-9811).

25 Тя подчертава, че държавите-членки са длъжни да установяват собствените ресурси на Общността, дори и да оспорват нейните вземания (Решение по дело Комисия /Дания, посочено по-горе, точка 60). Датските органи действали на своя отговорност, като продължили да тълкуват по същия начин режима на специфичното предназначение след неговото оспорване от страна на Комисията през 1996 г. Те не били уведомили предприятието вносител преди 30 декември 1997 г. и не били изпълнили задължението си, установено в член 871 от Регламент № 2454/93, да сезират Комисията за произнасяне относно евентуалната приложимост на член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс.

26 Комисията припомня, че се е отказала да счита Кралство Дания за отговорно за неплащането на собствените ресурси за периода от 1 януари до 3 февруари 1998 г. Следователно Решение 12/03, отнасящо се до този период, било без значение за настоящото дело.

27 По отношение на периода от 1 януари 1994 г. до 31 декември 1997 г. Комисията счита, че обстоятелствата по настоящото дело не се различават от обстоятелствата, довели до постановяване на решението по дело Комисия/Дания, посочено по-горе. В частност тя оспорва тезата, според която още от самото начало на този период предприятието вносител е могло да се ползва от режима на активното усъвършенстване, което изключвало всякакви вреди за Общността. Тя изтъква, че тази теза се основава на напълно хипотетично съображение, и набляга на факта, че условията за предоставяне на режима на активното усъвършенстване, предвиден в членове 114—129 от Митническия кодекс, се отличават съществено от условията за предоставяне на режима на специфичното предназначение. Комисията добавя, че при всяко положение към онзи момент е било изключено да се предостави разрешение с обратно действие съгласно режима на активното усъвършенстване. Тя счита следователно, че за да се освободи от отговорност, Кралство Дания не може да се ограничи само до това да поддържа, че предприятието вносител е могло да се ползва от посочения режим още от 1 януари 1994 г.

28 Кралство Дания приема, че при предоставяне на предприятието вносител на правото да се ползва от режима на специфичното предназначение митническите органи са изходили от неправилно тълкуване на приложимата правна уредба. Независимо от тази грешка, тази държави-членка счита, че между настоящото дело и посоченото по-горе дело Комисия/Дания съществува разлика по един основен въпрос. Общността не била изгубила никакъв ресурс вследствие на допуснатите от датските органи грешки, доколкото предприятието вносител би могло при всяко положение да се ползва от режима на активното усъвършенстване.

29 Кралство Дания припомня, че в посоченото решение разсъжденията на Съда се основават на принципа на балансираност на бюджета, съгласно който намалението на приходи в бюджета трябва да бъде компенсирано или с друг собствен ресурс, или с адаптиране на разходите (Решение по дело Комисия/Дания, посочено по-горе, точка 54). В конкретния случай обаче тази балансираност не била поставена под въпрос, което и самата Комисия била признала. В частност Решение 12/03 показвало, че Общността не е претърпяла увреждане, независимо от това дали става въпрос за периода от 1 януари до 3 февруари 1998 г. или за този от 1 януари 1994 г. до 31 декември 1997 г.

30 Кралство Дания изтъква, че през 1990 г. предприятието вносител е поискало да се ползва от режима на активното усъвършенстване, за което е имало право. Тогава обаче митническите органи го приканили да поиска да се ползва от режима на специфичното предназначение въз основа на погрешно тълкуване на приложимите разпоредби. Макар и режимите на специфичното предназначение и на активното усъвършенстване да са различни, според тази държава членка е факт, че от този момент предприятието вносител вече е било освободено от мита.

31 При тези обстоятелства и с оглед на това, че допуснатата от митническите органи грешка е останала без последствия за бюджета на Общността, Кралство Дания счита, че не е допуснало неизпълнение на задълженията си.

Съображения на Съда

32 Държавите-членки са длъжни да установят правото на Общностите върху собствените ресурси от момента, в който митническите им органи разполагат с необходимите данни и следователно са в състояние да изчислят размера на

митото по дадено митническо задължение и да определят длъжника, независимо дали са изпълнени условията за прилагането на член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс и следователно дали може да бъде извършено последващо вземане под отчет и събиране на съответното мито. При тези условия държава-членка, която не установява правото на Общностите върху собствените ресурси и не предоставя съответстващата сума на разположение на Комисията, без да е налице някое от условията, предвидени в член 17, параграф 2 от Регламент № 1552/89, не изпълнява задълженията си по общностното право, и по-конкретно по член 2 и член 8 от Решение 94/728 (Решение по дело Комисия/Дания, посочено по-горе, точка 68).

33 В конкретния случай е безспорно, че датските органи са пропуснали да съберат вносни мита, дължими за периода от 1 януари 1994 г. до 31 декември 1997 г., поради грешка, която може да им бъде вменена. Тази грешка е причина те да не извършат последващи вземане под отчет и събиране на посочените мита в съответствие с разпоредбите на член 220, параграф 2, буква б) от Митническия кодекс.

34 Доколкото по този начин впоследствие се е оказало, че не е изпълнено едно от условията за предоставяне на режима на специфичното предназначение, член 204, параграф 2 от Митническия кодекс определя като дата на възникване на митническото задължение на предприятието вносител момента, в който стоката е била поставена под този режим. След оттеглянето, считано от 31 декември 1997 г., на разрешението, предоставено през 1990 г. съгласно този режим, предприятието вносител не е могло да получи с обратно действие разрешение съгласно режима на активното усъвършенстване. При това положение въпросът дали през 1990 г. това предприятие е могло да изпълни условията, изискуеми за получаването на разрешение съгласно режима на активното усъвършенстване, и при утвърдителен отговор — дали Общността е имала основание да получи предоставянето на собствени ресурси при липса на каквото и да е засягане на нейните финансови интереси, е лишен от релевантност.

35 При всяко положение във връзка с това следва да се припомни, че неспазването на задължение, наложено от норма на общностното право, съставлява само по себе си неизпълнение на задължение и че е неотносимо съображението, според което неспазването не е породило отрицателни последици (Решение от 11 април 1978 г. по дело Комисия/Нидерландия, 95/77, Recueil, стр. 863, точка 13, Решение от 27 ноември 1990 г. по дело Комисия/Италия, C-209/88, Recueil, стр. I-4313, точка 14 и Решение от 1 февруари 2001 г. по дело Комисия/Франция, C-333/99, Recueil, стр. I-1025, точка 37).

36 Що се отнася до член 10 ЕО, на който Комисията също се позовава, няма основание да се приеме, че е налице неизпълнение на общите задължения, съдържащи се в разпоредбите на този член, различно от установеното неизпълнение на по-конкретните общностни задължения, произтичащи за Кралство Дания по-специално от член 2 и член 8 от Решение 94/728.

37 С оглед на изложеното следва да се приеме, че като не е предоставило на разположение на Комисията собствени ресурси в размер на 18 687 475 DKK, заедно с лихвите за забава върху тази сума, считано от 27 юли 2000 г., Кралство Дания не е изпълнило задълженията си по общностното право, и по-конкретно по член 2 и член 8 от Решение 94/728.

По съдебните разноски

38 По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на Кралство Дания и последното е загубило делото, то трябва да бъде осъдено да заплати разноските.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) **Като не е предоставило на разположение на Комисията на Европейските общности собствени ресурси в размер на 18 687 475 DKK, заедно с лихвите за забава върху тази сума, считано от 27 юли 2000 г., Кралство Дания не е изпълнило задълженията си по общностното право, и по-конкретно по член 2 и член 8 от Решение 94/728/ЕО, Евратом на Съвета от 31 октомври 1994 година относно системата на собствените ресурси на Европейските общности.**

2) **Осъжда Кралство Дания да заплати съдебните разноски.**

Подписи